Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1894. 43de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 8de Oktober 1893.

Jeg har aldrig været tilstede ved en Konference, siden jeg blev et Medlem af denne Kirke — nu henved Tredsindstyve Aar —, ved hvilken jeg har afslaaet at tale og bære mit Vidnesbyrd i Overensstemmelse med det Lys, jeg havde, naar jeg er bleven opfordret dertil af de bemyndigede Autoriteter og Guds Aand, og jeg kunde ikke lide at overvære denne Konference uden at have Noget at sige. Jeg har ikke været meget skikket til at tale offenlig den sidste Uge, grundet paa, at jeg har haft en streng Forkjølelse i mine Lunger, hvilket har hindret mig saa at sige fra at udføre nogensomhelst Forretning.

Jeg har været højlig interesseret i de Vidnesbyrd, som ere blevne udtalte af Guds Tjenere under denne Konference. De have udfoldet mange store Sandheder. Mine Tanker dvæle ved Subjektet Tro. Tro er det første Princip i Evangeliet. Hvad er Tro? Paulus forsøger i sit Brev til Hebræerne at forklare det og siger: „Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke sees;" og for at bevise dette fortæller han, hvad forskjellige Mænd udførte formedelst Tro. (Hebr. 11. Kap.) Jeg anser Tro som et af de allervigtigste Principer, Gud nogensinde har aabenbaret til Menneskene. Her have vi fire Templer imellem disse Bjerge, og Hundreder af Folk arbejde i dem. For hvem? Baade for de Levende og for de Døde. Hvorfor arbejde de for de Døde? Have de nogensinde seet de Dødes Opstandelse? Nej, ikke undtagen ved Syn eller Aabenbarelse. Men de have Tro derpaa, og for at bevise dette udføre de Gjerningerne. De se fremad i Tiden til Opstandelsen og den evige Dom, til det celistiale Rige og de store Velsignelser, hvilke Gud har aabenbaret til Menneskenes Børns Frelse og Ophøjelse. De gjøre dette i Tro, og det er formedelst denne Kraft, at de have udført, hvad de have, i de sidste tredsindstyve Aar. Formedelst Tro blev dette Tabernakel bygget, disse Templer oprejste og disse Folk samlede fra For-

dens Nationer. Tusinder af Ældster ere blevne kaldede, ikke fra Universiteterne, men fra deres forskjellige Livsstillinger til at gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet uden Løn og uden Betaling. De have nu i en Række af Aar prædiket dette Evangelium. Menneskene have lyttet til dem, og en Aand eller Kraft har overbevist dem om, at det Vidnesbyrd, som disse Ældster frembære, var Sandhed. Disse ydmyge Guds Mænd have staaet frem og sagt: „Det evige Evangeliums Fylde er bleven aabenbart formedelst Engles Betjening; Herren har oprejst Profeter og inspirerede Mænd; han har organiseret Kirken her paa Jorden, som den var i Jesu Kristi og Apostlenes Dage; vi have bragt Eder dette Evangelium; lytter dertil, og vi sige til Eder, i den Herres Jesu Kristi Navn, at hvis I ville modtage vort Vidnesbyrd, omvende Eder fra Eders Synder og gaa ned i Vandet og blive døbte til Eders Synders Forladelse, da skulle I modtage den Helligaands Gave, som vil bekræfte og bevidne, at hvad vi sige Eder, er Sandhed." Hvad har været Følgen af dette? Tusinder have troet det Vidnesbyrd og stadfæstet, at det var sandt. Disse Ældster arbejdede i Tro; de rejste i Tro; de virkede formedelst Tro. Det var Troen, der opholdt dem gjennem det Hele. De rejste foruden Pung og Taske, og formedelst deres Tro gav Gud dem Føde og Klæder samt beredte Vejen for dem. Dette har været Tilfældet i de sidste tredsindstyve Aar. Og mange Folk have troet paa disse simple Mænds Vidnesbyrd. De omvendte sig fra deres Synder, bleve døbte til deres Synders Forladelse i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn; de modtoge den Helligaand, og den bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder.

Brødre og Søstre, det er formedelst Tro, at I ere her i Dag, samlede fra Jordens Nationer. Formedelst den Kraft have I erholdt Bistand, hvorved I vare i Stand til at udføre disse Ting, som I nu kunne skue tilbage paa i Eders Historie. Vi burde betragte disse Ting i deres Virkelighed. Vi burde have Tro, ikke alene paa det Forbigangne, men ogsaa paa det Tilkommende. Det er med Tro, at vi skue fremad mod de Dødes Opstandelse. Vore Forfædre ere i Aandeverdenen. De døde foruden Evangeliet. De saa aldrig en Profets eller Apostels Ansigt. De nedlagde deres Legeme, og deres Aander gik til Aandeverdenen. Der have de lyttet til Kristi Evangelium. Jesus prædikede Evangeliet i Aandeverdenen, medens hans Legeme laa i Graven. Joseph Smith, Hyrum Smith og de Israels Ældster, som lede Martyrdøden, og som døde for Guds Ords og Jesu Vidnesbyrds Skyld, ere gaaede did for at prædike dette Evangelium. Aanderne i Forvaring have modtaget disses Vidnesbyrd. Fængslets Døre ere opladte. Disse Aander ville komme frem i Opstandelsens Morgen, og de ville modtage de samme Velsignelser og Herligheder, som om de havde hørt og modtaget Evangeliet her i Kjødet. Disse Sidste-Dages Hellige have bygget disse Templer og begyndt at arbejde og forrette i dem med ligesaa megen Forvisning om disse Tings Sandhed, som om det havde været udbasunet af en Guds Erkeengels Trompet. De have haft denne Tro, og de ville ikke blive skuffede.

I denne Stilling befinde de Sidste-Dages Hellige sig i Dag. Hvad angaar Modstand, saa maa vi vente denne, fordi vor Erkefjende har arbejdet imod Guds Værk i alle Verdens Tidsaldre. Men vi have Aarsag til at glæde os og

være taknemlige mod vor himmelske Fader, fordi Alt overfor ham er saa vel med os, som det er. Jeg ønsker, at de Sidste-Dages Hellige vilde erindre, at de gamle Patriarker og Profeter talte, som de vare drevne af den Helligaand, og de talte Sandhed. Herren har sagt netop, hvad han mente, og han mente, hvad han sagde. Herrens Ord ville aldrig gaa i Forglemmelse eller forblive uopfyldte. Hvis I ønske at vide, hvad der skal ske, saa læs Guds Aabenbaringer i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog. Herrens Aabenbaringer til Profeten Joseph Smith ere herlige. Hvad Herren lovede i Begyndelsen af dette Værk, er blevet bogstavelig opfyldt indtil nærværende Tid. Saadan vil det vedblive. Vi skulle lægge Mærke til disse Ting.

Der er bleven talt en hel Del angaaende vore timelige Anliggender. Dette er rigtigt. Hvad Brødrene have sagt angaaende vore timelige Forhold, er af Vigtighed for os. Jeg har endnu den Mening, at, eftersom Zion skal opbygges her paa Jorden, er det Guds Vilje, at vi skulle udføre Noget selv. Vi burde dyrke Jorden. Vi burde ikke vente, at Verden skulde komme hid for at plante og høste vore Kartofler, at plante eller høste vor Hvede eller at bygge Jernbaner og fortsætte Trafiken. Kirkens Præsidentskab har stor Aktiekapital i Sukkerfabriken. Hvorfor skulle vi ikke lave Sukker? Utah sender aarlig en stor Sum Penge ud af Territoriet for dets Sukkerforbrug. Det burde ikke være saaledes. Vi have Jordbunden og Evner til at dyrke den, til at avle Sukkerroer og til at lave Sukker. Hvorfor burde ikke de Sidste-Dages Hellige gjøre dette og beholde deres Penge hjemme? Er dette nogen Synd? Aldeles ikke; jo mere vi ville arbejde i denne Retning, desto mere tror jeg, at Herren vil finde Behag i os. Jeg ved, at der har været en Del Modfølelse i en eller anden Retning, fordi vi have bebyrdet os med disse Foretagender. Men det er vor Pligt at forsøge at faa de Sidste-Dages Hellige til at dyrke Jorden og til at avle, hvad de skulle spise og drikke, og hvad de skulle klæde sig med. Vi have forsøgt at gjøre dette. Det er sandt, det har kostet en hel Del at anlægge en Sukkerfabrik, og Kirken har maattet paatage sig et stort Ansvar i Forbindelse dermed, for at det kunde sættes i Udførelse. Jeg tror ikke, vi have gjort noget Galt heri. Naar jeg skal staa frem for min Fader i Himmelen, er jeg villig til at paatage mig min Del af Ansvaret derfor, fordi jeg altid, naarsomhelst jeg er bleven tilskyndet af Aanden til at gjøre Noget her paa Jorden, har forenet mig med mine Brødre om at udføre dette. Jeg tror det er vor Pligt, saa meget som det lader sig gjøre, at fabrikere her hjemme, hvad vi forbruge. Vi omtale disse timelige Ting, fordi de ere og altid ville være forbundne med os.

Det glæder mig, at vi ere saa velhavende, som vi ere. Der har aldrig været en Tid, da vi vare mere velstaaende, end vi ere i Dag. Jeg skuer tilbage til den Tid, da vi kom hertil. Vi fandt en øde Ørken. Vor Anfører var Brigham Young. Han var en Profet, Seer og Aabenbarer. Han var aldrig foruden Aabenbaring, fra den Dag, jeg først blev bekjendt med ham, indtil hans Legeme blev lagt i Graven. Han var en stor Mand — en Guds Mand. Vi se Følgerne af hans Arbejde her. Han var saa at sige vor Arkitekt. Han fuldførte sin Mission paa en stor og vidunderlig Maade, og da han døde, gik hans Aand hinsides for at forenes med sine Brødre og Guderne.

Kristi Evangelium er Sandhed. Guds Zion er en Virkelighed. Vi ere her for at fuldkomme de gamle Patriarkers og Profeters Syner og Aabenbarelser. Læser Esaias, Jeremias og de andre Profeter og læg Mærke til, hvad de havde at sige. Vi kom hertil i Følge Guds Aabenbarelser. Mange af Brødrene syntes, det var tungt at forlade vort yndige Nauvoo for at rejse til disse Bjerge. Havde vi ikke gjort dette, da vare nogle af Guds Aabenbaringer ikke blevne opfyldte. Jeg siger til de Sidste-Dages Hellige: Haver Tro; lader os have Tro paa Guds Aabenbaringer og Forjættelser! Kunne I fatte, hvad der foregaar paa Jorden nutildags? Ødelæggelsens Sæd er udsaaet alle Vegne. Guds Straffedomme ere begyndte. Men hvem anerkjender Guds Haand i disse Ting? Det glæder mig, at Mørkhedens Skyer begynde at hæve sig for vore Landsmænds Øjne med Hensyn til de Sidste-Dages Hellige, og at de ere venligtsindede mod os. Naar vi skulle omtale vor Visit i Østen, da maa jeg bekjende, at det i mine Øjne er et Vidunder at se, hvor forskjellige disse Ting ere nutildags, imod hvad de vare i den forbigangne Tid. De begynde at se, at dette Folk imellem disse Israels Bjerge ere oplyste Mennesker, og at de have endel Talenter. Jeg takker Gud for disse Ting. Jeg takker ham for den Venlighed, vi have modtaget af vore Venner i denne vor Nation. Min Bøn til Gud er, at hans Velsignelser maa hvile over vor Nation og paa dens Ledere, og at Frihedens, Lovens, Retfærdighedens og Sandhedens Aand maa besjæle alle amerikanske Borgere og Enhver, som lever under denne store Regjering. Dette er en af de største Regjeringer, som Gud nogensinde har oprettet paa Jorden. Hvorfor er den bleven oprettet? For at Herren kunde grundfæste sit Zion og sit Værk i dens Midte.

Brødre og Søstre, lader os være standhaftige og tro i vore Pligter og mod vor Gud. Lader os skue fremad mod de Velsignelser og den Ophøjelse, som Gud har beredt for dem, som holde hans Bud. Enhver Mand skal dømmes efter de Gjerninger, som han har gjort her i Kjødet. Der er celestiale Love, terrestriale Love og telestiale Love. Vi omtale nu den celestiale Herlighed og Himmelens Hærskarer. Hvilke ere Himmelens Hærskarer? Det er dem, som have haft Legemer her paa Jorden, været trofaste mod Gud, og som ere gaaede hinsides Sløret. De ere interesserede i Jordens Indbyggeres Velfærd. De ere interesserede i Menneskeslægtens Frelse. De have arbejdet for det i Kjødet; de gjøre det Samme i Aandeverdenen. Det er disse Folk, vi se op til i Tro. Vi ere her paa en Mission. Vi forsøge at fuldføre denne Mission. Jeg haaber, at vi maa være udholdende og trofaste dertil.

Jeg er taknemlig mod Herren for de Velsignelser, jeg har nydt i denne Konference, og for de Vidnesbyrd, jeg har hørt fra disse Apostle. De tale som Mænd, der have Myndighed, inspirerede af Guds Aand, og de tale Sandheden. Mange af vore Venner, som have arbejdet med os, ere vandrede hinsides. Vi skulle, naar vor Tid er udløben, gjøre det Samme. Jeg kan sige, at havde det ikke været for disse Tusinder af Sidste-Dages Helliges Bønner, saa vilde jeg i Dag have været iblandt mine hedengangne Brødre i Aandeverdenen. Jeg ved, at jeg er bleven bevaret formedelst mine Brødres og Søstres Bønner, og jeg er endnu hos Eder. Jeg føler mig meget svag og næppe skikket til at forrette mit Kald som en Apostel, som Israels Folks

Leder; og i Sandhed, ingen Mand kan dette, naar han ikke er ledet af Guds Kraft. Jeg haaber at mit Hjerte den lille Tid, jeg skal forblive her, ikke skal fængsles til jordisk Rigdom, men til at gjøre Guds Vilje og i Forening med mine Brødre udføre det store Arbejde og bære det store Ansvar, som hviler paa os. Hvis vi gjøre dette, da vil Alt blive vel. Naar vi komme hinsides Sløret, da ville vi vide Noget. Nu arbejde vi i Tro. Vi have en Overbevisning om det, som ikke sees. Opstandelsen, den evige Dom, det celestiale Rige og de store Velsignelser, som Gud har givet i de hellige Salvelser og Begavelser i Templerne, tilhøre alle Fremtiden, og de ville fuldkommes, thi de ere evige Sandheder. Vi ville aldrig, medens vi ere i Kjødet, og Sløret ikke borttages fra vore Øjne, tilfulde kunne fatte det, som forestaar os i den næste Verden. Det vil lønne sig for Enhver at tjene Gud og at holde hans Bud de faa Dage, man lever her paa Jorden. Med Hensyn til vor Forudtilværelse vil jeg sige, at vi boede med Faderen og med Sønnen, som der staar i Salmen: „O, min Fader," der er bleven sungen her. Denne Salme er en Aabenbaring, hvorvel den blev given igjennem en Kvinde — Søster Snow. Der er mange Søstre, som have Aabenbarelsesaanden. Der er ingen Aarsag til, at de ikke skulde være inspirerede lige saavel som Mænd. Vi boede i Guds Nærværelse, førend vi kom hertil, og vi ere sendte herned for at udføre en Mission, og jeg for min Del ønsker ikke at leve længere, end at jeg kan være i Stand til at røgte dette Kald. Hvad gavner det et Menneske at være her og at forfejle Hensigten, i hvilken han er sendt — at opnaa et evigt Liv? Det lønner sig derfor ikke at synde. Naar en Mand begaar Synd, er det, fordi han giver efter for vor Fjende, ikke fordi Djævelen har Magt over ham, ubetinget af hans Handlefrihed. Djævelen arbejder for Menneskenes Ødelæggelse. Men Evangeliet er blevet sendt til Verden for at frelse dem.

Brødre og Søstre, Gud velsigne Eder. Jeg glæder mig ved at komme sammen med Eder og ved en lille Tid at kunne tale til Eder. Jeg haaber og stoler paa, at vi maa være standhaftige og trofaste til vore Dages Ende, at vi maa være tilfredse, naar vi have fuldendt vort Arbejde; at vore Hjerter ikke skulle hige efter det Forgjængelige, men at vi maa gjøre Alt, hvad vi kunne for at opbygge Zion og arbejde for Menneskeslægtens Frelse saa meget, som det staar i vor Magt, medens vi ere her i Kjødet. Maa Gud velsigne os og vejlede os i alle vore Foretagender for Jesu Skyld. Amen. — Deseret News.

Tankesprog. For megen Fortrolighed avler Foragt.
— Misundelsen ler, naar Andre ærgre sig, og ærgrer sig, naar Andre le.
— Den, der siger: „Dum er jeg i det Mindste ikke," er ganske sikkert dum.
— Selv om Retfærdigheden er blind, burde den dog aldrig være døv.
— Dagen i Dag er Elev af Dagen i Gaar.
— Sandhed behøver ikke Eder og Skjønhed ikke Smykker.
— Den er mægtigst, som har Magt over sig selv.
— Altfor stor Beskedenhed er skjult Stolthed.

Værer eksemplariske.

Den Indflydelse, der udøves ved Eksempel, har den største Magt, som en Person kan udvise, det være sig enten med Hensyn til det Gode eller med Hensyn til det Onde. Hvad enten Ens Virkekreds er iblandt de Unge eller de Ældre, i det offenlige eller private Liv, saa beregnes en Mands Værdi mere efter hans Opførsel end efter hans Stand, og hans Indflydelse modtager snarere Styrke ved hans Gjerninger end ved den Rang, han maatte opnaa i theoretisk Henseende. Den Regel, som Frelseren udtrykker: „Af deres Frugter skulle I kjende dem," er den, som Menneskene ubevidst eller med Bevidsthed anvende paa deres Medmennesker, og siden indrette deres Forhold mod dem i Følge denne Bedømmelse. I Henhold til denne Regel have Folk, der selv ere henfaldne til det Onde i den Grad, at de med Vilje ville bedrøve eller- skade dem, som have valgt en ædlere og bedre Vej at vandre paa, alligevel en Beundring for en beskeden, oprigtig og grundig Mand og ere tilbøjelige til at anerkjende hans Overlegenhed.

Ikke alene ere en Persons Forbundsfæller paavirkede af hans Levevis, men hans egen Karakter dannes eller forandres derved. For Eksempel, letsindig Opførsel og Tankeløshed udøver i den Grad en fordærvelig Indflydelse, at naar en Person hengiver sig til disse Ting, bliver han letsindig og tankeløs, og hans Livsvirksomhed svækkes. Hans Forseelse i denne Retning gjøres mere betænkelig ved, at Andre maaske ledes til at efterfølge hans daarlige Eksempel. Det er en almindelig Lov, at alle Mennesker skulle aflægge Regnskab for deres Gjerninger. Enhver Handling, som ikke er grundet i Retfærdighed, paadrager sig sin egen Straf, medens ethvert venligt og tankefuldt Udtryk, enhver kjærlig og ædel Handling fortjener sin Belønning, hvilket ikke kan misbilliges.

Frelseren, Mønstret for al kristelig Lærdom, sagde: „Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet." Dette bekræfter den Læresætning, at Menneskets Fremtid er afhængig af hans nuværende Opførsel. Han maa, naar Tiden kommer, svare for ethvert utilbørligt Ord. Skulle vi mene, at saadanne Ord kun indbefatte hensynsløse, ubetænksomme Udtalelser, som forekomme formedelst Ligegyldighed eller ved Forsømmelse i at udfolde Livets Skjønheder og den Værdighed, der sømmer sig en Mand eller Kvinde? Eller indbefatte de ogsaa Udtalelser, der ansees for utilbørlige, grundet paa, at de ikke blive efterlevede — Ord, der ville staa imod dem, som udtalte dem paa hin Dag, og fordømme dem for deres Hykleri? Daarskab og Ligegyldighed have en slet Virkning paa dem, som lade sig paavirke deraf, men hvormeget værre er ikke den Skade, der frembringes ved at udtale forfængelige Erklæringer, hvilket skaber Hyklere!

At være eksemplariske i deres daglige Liv er en Gjenstand, som burde skjænkes omhyggelig Opmærksomhed af dem, der have annammet Evangeliets Lys. De skulde forsøge at efterleve de Sandheder, som de have modtaget, ikke alene i Ord, men ogsaa i deres Tanker og Handlinger. Deres Eksempel burde være værdigt at efterfølges, saafremt det er i Overensstemmelse med Evan-

geliet, hvis Frugter ere Kjærlighed, Fred, Tro, Dyd, Barmhjertighed, Kundskab, Afholdenhed, Taalmodighed, Flid, broderlig Kjærlighed, Ydmyghed og Gudfrygtighed. Alle Sidste-Dages Hellige ere ansvarlige for deres Levnet, der burde være i Overensstemmelse med, hvad de bekjende sig for at være, den hellige Mesters Efterfølgere.

Jo mere Indflydelse en Person har iblandt Folk, desto større er Følgerne af hans Eksempel. Den, som er kaldet til at være en Herrens Tjener, er beskikket til at være en Budbærer af Saliggjørelsens Principer til Folket. Hvis hans Gjerninger ikke stemme overens med de Principer, han er ordineret til at forkynde, da bliver han formedelst sit Eksempel en Fordærvelsens Budbærer. Dette skyldes ikke Principerne, men Følgerne af deres Overtrædelse i de udførte Gjerninger. For Eksempel, Herren forbyder os at nyde stærke Drikke og paalægger os at være maadeholdne. Antag, at En, som er kaldet til at prædike Evangeliet, skulde tillade sig at nyde berusende Drikke. Han vilde derved ikke alene bringe Skandale over Kirken, men vilde selv blive en Syndens Træl og et Ødelæggelsens Sendebud til sig selv og dem, som vilde lade sig paavirke ved hans Eksempel. Istedetfor at være sit Kald tro som en Herrens Udsending, forraader han ham, til hvis Tjeneste han har viet sig, i den Grad, som hans urigtige Handling og Følgen deraf bevirker, fordi han bruger sin Kraft og Indflydelse for at hjælpe vor Fjende.

De, som have modtaget det hellige Embede, at være Ældster i Israel, ere kaldede til at være Retfærdighedens Prædikanter. Hvis de skulle gjøre dette kun som en Bekjendelse med Læberne og deres Eksempel være slet, da vilde de blive Prædikanter af Uretfærdighed formedelst deres daarlige Opførsel og vilde være deres Kald uværdige.

Hvis de derimod vedblive i deres Vandel at udvise broderlig Venlighed, Kjærlighed og Tro, da lære de saadanne Principer, som ville lede Menneskene tilbage til Gud; hvis de holde ved i Flid, Taalmodighed og Ydmyghed, ville de altid have Adgang til Inspiration i deres hellige Kald; naar de tragte efter Dyd, Maadehold, Kundskab og Sandhed, da forkynde de den guddommelige Kraft til Frelse og Ophøjelse. De Frugter, som de frembringe, ere til Guds Ære og til Velsignelse for dem selv og dem, som komme under deres Indflydelse.

Alle Medlemmer i Kirken have den Forpligtelse at være Mønstre i at udføre Herrens Vilje. De have indgaaet en Pagt at de ville erindre ham og holde hans Bud, som han har givet dem. Ophøiet til deres Styrke og Frelse bestaar i at udføre disse Pligter. Ved at gjøre Brug af denne Anledning ville de, selv om de maa gjennemgaa Prøvelser og Trængsler, føle, at deres Byrde er let formedelst den Helligaands Bistand, hvilken altid for dem er en Ledestjerne, et Lys i Mørket, der belyser den Vej, som fører til det himmelske Rige. Og de give Agt paa dette Bud: „Lader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gjerninger, og ære Eders Fader, som er i Himlene." Som sande Hellige, Ordets Budbærere og dets Hørere, blive de Mønstre for retfærdig Vandel i alle Livets Omskiftelser formedelst deres eksemplariske Levemaade, som de have erholdt gjennem Kundskab om og Lydighed til Evangeliets Sandheder. — Deseret News.

Den 15de Marts 1894.

Tempelarbejde.

Blandt de mange store og herlige Principer, der ere blevne aabenbarede i denne Uddeling som en Vejledning for Menneskeslægten med Hensyn til de Retfærdiges Opholdssted, er Evangeliets Forkyndelse for dem, som hensov paa den Tid, da Præstedømmets Magt var borttagen fra Jorden, hvilken Periode vi almindelig betegne som den „mørke Tidsalder." Der findes maaske Mange, som med Ængstelse spørge om de Dødes Stilling, og hvad Haab der kan være for dem, som have forladt denne, den jordiske Tilværelse uden Kundskab om Sandheden, eller, som de saa ofte kaldes, „Uomvendte." Men indtil Elias aabenbarede sig for Profeten Josef Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Tempel den 3dje April 1836, var der Ingen, som kunde give nogen Oplysning desangaaende. Efter at have erholdt de Nøgler, der aabnede Døren for de Dødes Frelse, var Profetens Sind meget paavirket angaaende det, som fordres af de Levende for at udføre denne Guds store Plan. Hans Martyrdød, de Helliges Uddrivelse fra deres Hjem samt deres Templers Ødelæggelse i Østen forhindrede Udførelsen af alle Profetens Ønsker i dette Stykke; men de Hellige tabte ikke deres Iver derfor, og det varede ikke længe, efter at de havde slaaet sig ned i „Bjergenes Dale," deres nuværende Hjem, førend de begyndte at gjøre Forbereldelser til Udførelsen af denne Guds Plan. Fire Templer ere nu opførte i Utah, i hvilke et storartet Arbejde allerede bliver udført til de Dødes saavel som til Levendes Velsignelse. Rapporterne over det Arbejde, som er udført i hver af disse Templer fra deres Aabning indtil den 31te December 1893, udvise som følger:

St. George Tempel.

Daab for de Døde	264,158
Ordination til Præstedømmet for de Døde	43,753
Begavelser for de Døde	112,350

Logan Tempel.

Daab for de Døde	239,480
Ordination til Præstedømmet for de Døde	43,423
Begavelser for de Døde	107,456
Besegling (Mænd og Hustruer) for de Døde	30,072
Besegling (Børn til Forældre) for de Døde	6,735

Manti Tempel.

Daab for de Døde	157,989
Ordination til Præstedømmet for de Døde	28,076
Begavelser for de Døde	67,062
Besegling (Mænd og Hustruer) for de Døde	23,800
Besegling (Børn til Forældre) for de Døde	4,449

Salt Lake Tempel.

(Dette Tempel indviedes i April 1893 og havde saaledes i December 1893 kun været i Brug i 8 Maaneder.)

Daab for de Døde	21,750
Ordination til Præstedømmet for de Døde	4,980
Begavelser for de Døde	3,643
Besegling (Mænd og Hustruer) for de Døde . . .	3,700
Besegling (Børn til Forældre) for de Døde . . .	973

Sammenlagt Antal.

Daab for de Døde	683,377
Ordination til Præstedømmet for de Døde	120,232
Begavelser for de Døde	300,511
Besegling (indbefattende Mænd til Hustruer og Børn til Forældre — kun 3 Templer rapporterede) .	69,749

Dette store Resultat glæder de Helliges Hjerter og tilskynder dem til at fortsætte, paa det at Alle, som ere i Aandeverdenen og der fatte Kjærlighed til Evangeliets Principer samt ønske at blive delagtige i dets Velsignelser, maa have Anledning dertil. Naar de Hellige udføre de Pligter, der paahvile dem som Sidste-Dages Hellige, da ere de et velsignet Folk. Hvor behageligt og tilfredsstillende er det ikke at arbejde for vore hedengangne Slægtninges Velfærd! Vi synes at fornemme den gode Indflydelse, som deres Nærværelse bringer os, naar vi forrette de Gjerninger for dem, der aabne Vejen fra det Sted, deres Handlinger paa Jorden beredte for dem, til et, som Adlydelsen af Evangeliets Principer og Love sikrer dem som Opholdssted. Vidnesbyrdet fra dem, som ere de mest flittige til at arbejde for atter at tilvejebringe Nydelsen af Frelsens Velsignelser til de Døde, er, at Gud velsigner dem med alle timelige Velsignelser, som ønskes i Retfærdighed; og heri se vi Opfyldelsen af Jesu Ord: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder." Naar vi betragte de Helliges Stilling og de Omstændigheder, i hvilke de befinde sig, samt se den Uafhængighed, der eksisterer, og vi samtidig tage i Betragtning de Opofrelser, som de gjøre for deres Tros Skyld, kunne vi ikke Andet end sige, at de ere det mest velsignede Folk paa Jorden. Den opvoksende Slægt blandt de Sidste-Dages Hellige bliver belært om Sandhedens Principer, og vi forvente at se dem udviklede til nyttige Redskaber i Guds Haand til at udføre hans store Hensigter for atter at forfremme og opretholde Livets og Fuldkommenhedens Principer. Hvis Folket i Almindelighed, vore saakaldte kristne Venner, blot vilde undersøge, hvad vi lære, saa skulde de snart forstaa, at i denne Kirke er Liv, Frelse og Ophøjelse for de Døde saavel som for de Levende. Men de ønske ikke at undersøge; de sige, som Folket sagde om Jesus: „Kan noget Godt komme fra" o. s. v.

Sandheden skal tilsidst sejre, den er bleven gjengivet til Jorden i vor Tid i Følge Forudsigelser for aldrig mere at borttages. Dette er det Haab, der giver os Mod til at fortsætte, om end Vejen undertiden synes trang og tornebestrøet.

Afløsning.

Følgende Brødre løses, efter fuldendt Arbejde, fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste M. O. Nash fra at arbejde i Kristiania Konference;

Ældste Geo. W. Johnson fra at arbejde i Malmø Konference;

Ældsterne Rasmus Rasmussen og Martin Andersen fra at arbejde i Aarhus Konference og

Ældsterne Gustaf W. Carlson og Geo. W. Lindquist fra at arbejde i Stockholm Konference.

Disse Brødre have i deres Missionsvirksomhed med Nidkjærhed og Flid forkyndt det glade Budskab.

Vi ønske dem en behagelig Hjemrejse og Herrens Velsignelse gjennem hele deres Liv.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste A. Johansen skriver fra Bergen den 22. Februar:

De Hellige her have et meget smukt Forsamlingslokale, vi ere taknemlige mod Herren, fordi vi kunne samles i Fred for at dyrke Gud efter vor Samvittigheds Bydende, og fordi vi uforstyrret kunne bære vort Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder til vore Medmennesker.

Vi afholde Møder regelmæssig hver Søndag og hver Onsdag Aften. Ikke saa faa Fremmede besøge disse, og mange af dem synes at være oprigtige i at undersøge vor Lære. Mit Ønske er, at Herren vil virke paa dem, saa at de i deres Tid ville annamme det glade Budskab.

De Hellige her ere meget gode Folk, og Intet er mere behageligt at vide for Missionærerne, end at Herrens Aand er den, som leder dem og virker paa dem til alle gode Gjerninger. Søstrenes Hjælpeforening er i en meget god Forfatning, og den har sit Arbejdsmøde hver Mandag Aften. Sundhedstilstanden er for Øjeblikket ganske god blandt vore Søskende, men en Del af dem vare meget syge for en Tid tilbage, og jeg har ogsaa været sygelig en Stund, dog ikke saa meget, at jeg har forsømt nogen af mine Pligter derved. Her er gode Udsigter for Evangeliets Fremgang; jeg har solgt en Del Bøger og Skrifter og har faaet nogle nye Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne."

Hvorledes bønhøres vi?

Vor Frelser lærte sine Disciple at bede til vor himmelske Fader saaledes: „Vor Fader, Du som er i Himlene," o. s. v., og vi tro, at Bøn til Gud er af største Vigtighed for Enhver, som tragter efter Retfærdighed og ønsker at efterkomme Herrens Bud og Lærdomme. Vi tro, at vor Fader i Himmelen er en Person, bestaaende af Aand og Legeme, ligesom vi, hvilket den hellige Skrift bevidner paa mange Steder. At hans Legemes Skikkelse er meget lig

vor, slutte vi af Mose Beretning om Skabelsen: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.“ (1. Mose 1, 27.) At han har Brug for sit Legeme, have vi ogsaa mange Beviser paa; ligeledes, at hans Legeme bestaar af Hoved, Krop, Arme, Ben, Hænder, Fødder, Øjne, Øren, Næse, Mund o. s. v. Af egen Erfaring vide vi, at et saadant Legeme ikke kan være allestedsnærværende paa samme Tid. Han kan derfor ikke selv (med egne Øren) høre alle Bønner, som opsendes fra Jordens forskjellige Dele, paa en Gang. Her opstaar da et vigtigt Spørgsmaal: Hvem hører da vore Bønner, naar vi bede i Ensomhed? For visselig vide vi, at Nogen, som er begavet med stor Magt, hører os og giver det, vi bede om, om det end sker paa en for os uforklarlig Maade.

Som Svar paa Spørgsmaalet gjøre vi følgende Bemærkninger: Guds Kirke, baade i Himmelen og paa Jorden, er fuldkommen i Orden og Organisation. Eftersom den Alvise selv har organiseret den, kunne vi ikke tænke os, at den er mangelfuld i nogen Henseende, men at Alt er i fuldkommen Orden, med alle de fornødne Embedsmænd til at udrette ethvert Arbejde, udføre enhver Pligt, og at Enhver er iført al fornøden Magt og Myndighed til at virke i sit Kald. Vi have ingen Grund til at tænke os, at Organisation i Himmelen staar paa et lavere Trin, end hvad vi se her paa Jorden, men hellere se vi hen til den allerhøjeste Orden og Organisation i det himmelske Rige. Mon Herren ikke har Brug for sine Profeter, Apostler, Præster, Lærere og andre Embedsmænd og ligeledes for de utallige værdige Mødre, som gaa med hinsides Graven. Jo, visseligen maa der være Beskjæftigelse for Enhver, som findes værdig. De Levende interessere sig for de Døde og disse for de Levende.

Hvem ere vore Skytsengle? Vi kunne tænke os gode, hedengangne Mænd og Kvinder anbetroede et saadant Hverv og iførte al nødvendig Magt og Myndighed til at handle og virke i deres Kald. Hvorfor skulde Herren selv udføre al sin Gjerning der, hvor saa mangfoldige Gode ere ankomne og villige til at tjene ham. Han anbetror os her en Del af sit Værk, hvorfor da ikke der? Men vi maa ikke paakalde nogen Anden uden ham i Jesu Navn, som han har befalet os, thi ham tilkommer al Ære, Pris og Tak som vor Gud og Fader.

Skulle vi ikke altid faa, hvad vi begjære af ham, da husk paa, at vi heller ikke vilde give et lille Barn en Kniv eller Andet, som saa let kunde skade det. Herrens Visdom er langt større end vor, og vore Skytsengle ere ligeledes bedre begavede med Dømmekraft end vi. Der er skrevet: „Man bør altid bede og ikke blive træt.“ Ved dette forstaaes, at vi ikke længe skulle undlade at bede til Gud, men bestandig have for Øje ham, som har al Magt i Himlen og paa Jorden — vor Herre og vor Skaber.

O, hvor burde vi ikke paaskjønne hans store Naade og Kjærlighed! Hvilken Ære nyde vi ikke: at kaldes hans Børn! Hvor stor Kjærlighed burde ikke Børn nære for en saa god og gavmild Fader — Tanken om en himmelsk Moder indtræder maaske herved — som har Omsorg for alle sine Tusinder af Skabninger i Himlen og paa Jorden. Æret være Gud i al Evighed!

F. C.

Aandelig Udvikling af stor Vigtighed.

Det Foredrag, der blev holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, til de Halvfjerds Ældster den 30te Januar, blev omfattet af de Tilstedeværende som et af stor Vigtighed. Hvis de Raad og Vink, som deri bleve givne, blive satte i Udførelse af de forskjellige Quorumer af de Halvfjerds, ville Følgerne deraf vise sig med en forøget Virkning, i enhver Henseende blandt dem, som ere kaldede til at bringe Evangeliets Budskab til Verdens Nationer. Taleren, Ældste B. H. Roberts, beviste udtrykkelig, at Israels Ældster ere forpligtede til gjennem guddommelig Befaling at erhverve sig Kundskab, og tillige, at deres Mission til Verden fordrer en ivrig Granskning. Det er en aldeles ugrundet Paastand, der undertiden fremføres mod de Hellige, at dette Arbejde bedst kunde udføres af uvidende Embedsmænd.

Rigtigheden af Broder Roberts Bemærkninger vil erkjendes af Alle, der ere bekjendte med Kirkens Historie. Det er sandt nok, at de, som først bleve valgte til at forkynde Evangeliets Gjenoprettelse ikke var i Besiddelse af megen verdslig Lærdom, da de bleve kaldede til denne store Mission. Profeten Joseph var paa den Tid kun en Dreng. Men hverken han eller hans Forbundsfæller forbleve i Uvidenhed. Det guddommelige Lys, der skinnede i deres Hjerter og oplyste deres Forstand, aabenbarede til dem den Kjendsgjerning, at hele Naturen er deres Faders Hænders Gjerning; at Historien er kun en Beretning om hans Handlemaade med Menneskene; at Fremtiden for det meste kun er en Gjentagelse af det Forbigangne, og at alle Sandheder udspringe fra den samme Kilde, fra Gud. Ved at fastholde disse Grundprinciper, der i sig selv ere omfangsrige og stærke nok til at understøtte det største filosofiske Bygningsværk, der nogensinde er opkommet i dødelige Menneskers Tanker, bleve de naturligvis ledede til at søge efter Kundskab og Forstand om Alt, hvad der er underkastet menneskelig Grandskning, saavidt som de havde Adgang dertil. Og det lykkedes dem vel heri. Besøgende, der kom til Joseph fra Fjærn og Nær, bleve senere hen forbausede ved at erfare hans Bekjendtskab med forskjellige Sprog, Historie, politisk Anordning og andre Grene af videnskabelig Dannelse. Hans Omgang var med Mænd, der benyttede enhver Anledning til at forfremmes i Kundskab. Berømte Theologer mødte frem, og deres Argumenter bleve drøftede fra deres eget Standpunkt, og dette Værk tiltrak sig de Lærdes saavel som de Ulærdes Opmærksomhed.

Ligheden mellem Kirkens Oprettelse i vor Tid og i Begyndelsen af denne, vor Tidsregning er meget paafaldende. Den store Profet af Nazareth kaldte visse iblandt sine Disciple til at være udvalgte Sendebud. De vare for det meste ulærde Mænd iblandt de simplere Klasser af Folket. Men de forbleve ikke i en uvidende Stilling. I de Aar de vandrede sammen med deres Mester, modtoge de Lærdomme, som siden efter gjorde dem i Stand til at behandle de vanskeligste Opgaver i deres Tid paa en Maade, som deres Modstandere med al deres Kløgt ikke kunde fatte. Det er sandt, det var i den Helligaands Gave, at deres Kraft bestod, men denne Kraft udelukker ikke Nødvendigheden af Kundskab. En Sjæl, der er forsynet med virkelige Kundskaber og er fyldt

med den Helligaand, er skikket til at udøve en god Indflydelse i Verden.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Historie har utallige Beviser for, at aandelig Udvikling er en af de mest nødvendige Ting i denne Kirke. Medlemmerne have under de grusomste Forfølgelser og senere Mangel og Fattigdom bestræbt sig for at give deres Børn den efter Omstændighederne bedst mulige Opdragelse, og eftersom deres Forhold ere blevne gunstigere, har Børneundervisningen gjort et stort Fremskridt, i den Grad, at Utahs Intelligens er blandt de første Rækker, hvorsomhelst de findes, der er i Besiddelse deraf. I Sandhed, Kristi Evangelium tilvejebringer dette. De, der forstaa dets Principer, hungre efter Kundskab, thi jo mere de vide, desto bedre forstaa de at sætte Pris paa de Sandheder, hvilke ere aabenbarede til Guds Tjenere i denne Verdens oplyste Tidsalder.

Kanalen gjennem Isthmen ved Korinth.

Skjønt Afstanden mellem den vestlige Ende af Golfen ved Korinth og Havbugten ved Ægina ikke beløber sig til mere end 6300 Meter, har man dog brugt elleve Aar for at grave Kanalen gjennem Isthmen. Naar man ser paa Kortet, synes Udførelsen af dette Foretagende kun at være en ubetydelig Opgave, og paa den Tid, da Middelhavet var Verdenshandelens Hovedfærdselsvej, vilde Gjennemskjæringen af denne smalle Landtange dog utvivlsomt have været et Værk af vidtrækkende Betydning. Det er bekjendt, at allerede de gamle Grækere gik svanger med en saadan Plan, hvorom vi første Gang hører noget mere bestemt i Perianders Tid, omtrent 600 Aar før Christi Fødsel. Da Fyrst Polykrates flere Aarhundreder senere kom tilbage til det samme Projekt, ansaa man det for uudførligt eller vel endog faretruende for Kystkolonierne ved Æginabugten, hvis Niveau man tænke sig lavere end Bugten ved Korinth, og Frygt for Oversvømmelse og Ødelæggelse af hine Kolonier fik atter Planen til at falde. Senere kom Romerne og tog under Julius Cæsar, Caligula og Nero fat paa Værket, ved hvis Udførelse de troede at kunne befæste deres Verdensherredømme. Men Værket skred kun langsomt fremad, og ved den sidstnævnte Kejsers Død indstillede man de paabegyndte Arbejder, der ikke senere bleve gjenoptagne. Vor Tid var det forbeholdt paany at lægge Plan til, paabegynde og fuldende dette Værk. Nu er det fuldført, men i vort Aarhundrede er det ikke, hvad det vilde have været i Oldtiden, et Værk af Betydning for hele den civiserede Verden.

Den Vejlængde, de fra Middelhavet til det sorte Hav gaaende Fartøjer sparer ved at lægge Vejen gjennem Kanalen ved Korinth, beløber sig kun til et Par Hundrede Mil; trods denne ringe Besparelse turde det dog være temmelig sikkert, at ogsaa Hurtigdamperne vil se sig foranledigede til at betale Gjennemfartsafgiften. Hvad der derimod kan anses for givet, er, at Kanalen vil blive en bekvem og stærkt benyttet Færdselsvej for de smaa Kystfarere, der kommer fra Cettinje og Brindisi, som staar i livlig Handels-

forbindelse med Saloniki, Smyrna og de smaa nordlig for denne Stabelplads liggende Havne i Lilleasien.

Det nu fuldendte Værk er udført af M. Malsas, en græsk Ingeniør. Kanalen er kun 16,3 Kilometer lang; trods denne forholdsvis ringe Længde har Arbejdet dog været forbundet med mange og store Vanskeligheder — for at nævne et Eksempel, maatte man saaledes et Sted bore gjennem Sandstensklipper af en Højde af 80 Meter over Havet; Udførelsen af denne Del af Værket udkrævede betydelig Arbejdskraft og store Kapitaler. Kanalen løber i lige Linje i nordvestlig Retning og har en, til den vekslende Vindstyrke svarende, vekslende Strøm. Kanalsengens Bredde beløber sig foroven til 24,6, forneden til 21 Meter, og Vandets Dybde skal jævnt over det Hele holdes paa 2 Meter. For Øjeblikket er den dog paa to Steder betydelig mindre. Da der ingen Vigesteder er, kan Fartøjerne ikke passere forbi hinanden. Paa korinthisk Side er Indgangen beskyttet ved to Dæmninger, mellem hvilke der er en Passage paa 150 Yards. Den anden Ende af Kanalen, ved Kalamakibugten, bliver ved en saakaldet Bølgebryder beskyttet mod Havbølgerne. Kanalsiderne er paa en Strækning af 2½ engelske Mil (4 Kilometer) beklædte med solidt Murværk, og langs hver Side løber en Sti. I en Afstand af omtrent 300 Yards er der anbragt elektriske Belysningslegemer. Ved Kanalens tvende Indgange har der allerede rejst sig to nye Byer, Isthmia og Poseidonia.

Kritik.

Alle og Enhver føle sig fuldkommen berettigede til at fælde Dom over deres Medmenneskers Sindelag og Opførsel uden at tage mindste Hensyn til, om man virkelig er i Stand til at dømme om Andres Aandsegenskaber og udmale de medvirkende Aarsager. Og det forholder sig dertil desværre saaledes, at jo mindre Menneskene ere i Stand til fra forskjellige Sider at betragte og overskue Handlinger og Forhold, jo mere bestemte og frakjendende ere deres Domme. Og dog er der ikke Noget saa vanskeligt at dømme om som om menneskelige Følelser og Handlinger, fordi disse kan være sammenkjædede med og betingede af Tusinde ukjendte Omstændigheder og Aarsager. Vi fordre med Rette, at en Dom over et Musikstykke kun maa afgives af et Menneske, der er fortrolig med Harmonilæren og forøvrigt har Øre for Musik — og vor Theaterkritiker maa være en theaterkyndig og æstetisk dannet Mand. Men have vi saa i det Mindste ikke lige saa megen Ret til at fordre, at den, der fælder Dom over vor Karakter og Opførsel, maa grundig kjende de Love, der beherske Begge? Hvem, der i den Retning vilde optræde som Dommer, maatte være i Stand til i hvert enkelt Tilfælde at dømme om de ydre og indre Indflydelser, der bidrage til Udviklingen af en af vore Karakteregenskaber, og med nøjeregnende Retfærdighed at tage de Grunde i Betragtning, der lede og bestemme os til en Handling. Hvilken Omskiftelse vilde vort daglige Liv ikke undergaa, hvis vi Alle bleve enige om at overlade al Dømmen om Næstens Handlinger til dem af os, der virkelig vare i Stand dertil! Højt Værd vilde de faa rigtige Domme have, der blev fældede, og hvor nøje vilde man ikke rette sig efter dem og tage Hensyn til dem. — „Ill. Fam. Jour."

Blandinger.

William Gladstone, som i flere Aar har været Englands Premierminister har nu trukket sig tilbage fra det politiske Liv. Hans Syn har fejlet ham for en længere Tid, og af denne Aarsag, saavel som paa Grund af hans høje Alder begjærte han Afsked fra dette vigtige Embede, som han, med saa megen Ære har beklædt, hvilken Ansøgning blev af Dronningen bevilget den 3die Marts.

„Den store, gamle Mand," som han kaldes i England, har været for England hvad Bismarck har været for Tyskland, dets mest fremragende Statsmand, men forskjellig fra den Sidstnævnte, har Gladstone altid været de frisindede Reformers, Sparsommelighedens, Fredens og Humanitetens ædleste og mest energiske Talsmand. England skylder ham Tak for Meget af den Fremgang som er gjort der paa Industriens og Kulturens Omraade i de sidste 30 Aar. Der findes kun faa Mænd, som kunne trække sig tilbage fra det offenlige Liv med saa uplettet en Karakter som Gladstone, selv hans politiske Modstandere have den dybeste Ærbødighed for den alderstegne Adelsmand.

Direktøren for de engelske Udgravninger i Ægypten, Morgan, har for faa Dage siden i Bachou aabnet en Pyramide, i hvilken der fandtes en Grav fra det 12te Dynasti og mange Skatte.

Paa Øen Salamis, Grækenland, har man i den sidste Tid fundet store Grave fyldte med Menneskeknogler. Desuden har man fundet Vaaben, af hvis Beskaffenhed man slutter sig til, at Knoglerne hidrører fra Søslaget ved Salamis.

Dødsfald.

Ellen Steffensen, født den 21de Januar 1814 i Eskildstrup, afgik ved Døden den 27de Januar 1894 i Svendborg, Lolland, Danmark. Hun var en opofrende, trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Troen paa en herlig Opstandelse.

Katrine Sørensen, født i Allerup Bakker, Helvor Sogn, Hjørring Amt, Danmark, afgik ved Døden den 20de Januar 1894 i Mantua, Utah, i en Alder af 24 Aar; hun emigrerede med sine Forældre i 1875, blev døbt den 29de August 1878 og blev gift i 1890. Hun døde trofast i Evangeliet.

Leeland Scot Eskelsen, Søn af Andrew og Christine Eskelsen, født i Mantua, Box Elder Co., Utah, den 20de Juli 1891, afgik ved Døden den 30te Januar 1894.

Faderen, Ældste Andrew Eskelsen, ankom til Kjøbenhavn den 7de Januar 1894 og arbejder nu som Missionær i Aarhus Konference. Broder og Søster Eskelsen have de Helliges dybeste Deltagelse i det Tab og den Prøvelse, de ere blevne kaldede til at gjennemgaa.

Elsker hverandre!

Hvil ud, min Sjæl, ved Kjærlighedens Bryst,
Der er saa saligt ved Din Frelsers Hjerte!
Lyt, mens Du kan, til Jesu Kristi Røst,
Hans Ord er Lægedom mod Synd og Smerte!
Ak, hvor der kunde drikke af den Brønd,
Som Naaden os har aabnet i Guds Søn!

Han bar vor Synd taalmodig som et Lam,
Han led vor Straf, ja led den indtil Døden;
Er det formeget da forlangt af ham,
At vi skal have Sind for Brodernøden?
At vi til Gjengjæld for hans Kjærlighed
Skal elske dem, for hvem saa svart han led?

O, lad os elske, som han elskte først!
O, lad os dømme mildt, som han os dømte!
Giv Hungren Brød og sluk den Armes Tørst!
Væk den af Syndens Søvn, som trygt sig drømte!
Husk, hvad Du har gjort for Herrens Smaa,
Det skal Du hist igjen med Renter faa!

O, dæk med Kjærlighedens Klædebon
Din Broders Brøst, som Herren dækked' Dine!
Rør ved hans Vunder med en varlig Haand,
Og bring ham Balsom for hans Sjælepine!
Ve den, som selv, med Hjertet fuldt af Men,
Til Broderbyrden lægger Sten paa Sten!

Ja, hvil Dig ud, min Sjæl, i Herrens Favn, —
Du kunde det saa tidt, Du selv det vilde!
Han ved sit dyrebare Frelsernavn
Er bleven os al Kjærlighedens Kilde.
Skjænk mig, o Gud, det Saligste, jeg ved:
Et Hjærte, fuldt af Kristi Kjærlighed!

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.